

Č. 12.843.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * I když obviněný státní zaměstnanec měl v disciplinárním řízení vykázáno právního zástupce, může se doručení disciplinárního nálezu podle § 150 služ. prag. č. 15/1914 ř. z. státí účinně i do rukou obviněného samotného.

(Nález z 3. dubna 1937 č. 11.648/37.)

Věc: Jan K. v Praze proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. pošt a telegrafů v Praze ze 14. listopadu 1933 (vrch. min. komisař Dr. Jaroslav Reimosr) o včasnosti odvolání.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-1 byl nálezem disciplinární komise u ředitelství pošt a telegrafů v Praze z 20. června 1933 odsouzen pro přečin porušení služebních povinností a uložen mu trest propuštění. Tento nález byl st-li doručen 28. června 1933. St-lovo odvolání disciplinární komise u ředitelství pošt a telegrafů v Praze výměrem z 26. července 1933 odmítla, ježto bylo podáno až 13. července, t. j. opožděně.

Další st-lovo odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím v podstatě proto, že vzal na základě připojené stvrzenky o doručení za prokázáno, že datum 28. připojil st-1 sám. Na základě podrobné, jasné a určité protokolární výpovědi zřízence H. vzal dále žal. úřad za prokázáno, že nález byl doručen 28. června 1933.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss: — —

Stížnost obrací se však proti nař. rozhodnutí i co do otázky včasnosti opravného prostředku. Vytýká mimo jiné vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad nevzal zřetele k okolnosti, že disciplinární nález z 20. června 1933 nebyl doručen st-lovu plnou mocí vykazanému obhájci. Námitce této nemohl nss přisvědčiti.

Je sice pravda, že st-1 se již podobně hájil v odvolání k žal. úřadu a že žal. úřad námitku tu výslovně nevyřídil, leč žal. úřad zamítl odvolání in toto a zamítl tedy i tuto námitku, a to právem. Jde o zodpovězení otázky, zda doručení disciplinárního nálezu st-li lze považovati za účinné i tehdy, když se stalo do rukou st-le samého, ač mu byl zřízen obhájce.

Předpisů vlád. nař. z 13. ledna 1928 č. 8 Sb. nelze na daný případ použítí již proto, že jde o účinnost doručení v disciplinárním řízení, vedeném proti státnímu zaměstnanci podle služ. pragmatiky (zákon č. 15/1914 ř. z.), tedy o řízení ve věcech služebního poměru státních zaměstnanců, na které se cit. vlád. nař. podle výslovného předpisu § 1 odst. 2 nevztahuje.

O doručování v řízení disciplinárním platí předpis § 150 služ. prag., jenž stanoví, že veškerá doručení, která mají býti vykonána podle předpisů tohoto oddílu, jsou platná, stanou-li se účastníku osobně, jeho obhájci nebo jinému zmocněnci. . . . Předpis tento připouští doručení alternativní, buď do rukou účastníka samého, nebo do rukou jeho obhájce nebo jiného zmocněnce, považuje tedy doručení za účinné

i tehdy, když se stalo do rukou účastníka samého, třebas mu byl zřízen obhájce či jiný zmocněnec. Tak chápe předpis ten i praxe (srov. Dr. Fr. Havelka »Služební právo státních úředníků a zřízenců« z roku 1937, str. 315). — — —

Č. 12.844.

Dávky za úřední úkony: * Vezme-li živnostenský úřad na vědomí zřízení několika vedlejších závodů, může vyměřiti zvláštní dávku za úřední úkon ohledně jednoho každého vedlejšího závodu.

(Nález z 3. dubna 1937 č. 11.928/37.)

V ě c: Firma Vacuum Oil Company, akc. společnost v Praze (adv. Dr. Jiří Cvetler z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Brně z 18. srpna 1934 o dávkách za úřední úkony.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-lka oznámila okr. úřadu v Kroměříži jediným podáním zřízení 9 benzinových čerpacích stanic jako vedlejších závodů své rafinerie minerálních olejů v Sendražicích a rovněž jediným podáním oznámila městské radě hl. města Olomouce zřízení 6 takových stanic a skladiště minerálních olejů.

Oba úřady vzaly oznámení st-lky na vědomí. Při tom předepsal okr. úřad v Kroměříži st-lce dávku za úřední úkony podle sazby C pol. 13 v částce 2.250 Kč a magistrát v Olomouci dávku podle téže sazby v částce 1.750 Kč.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutími zamíti odvolání st-lky, ježto v obou případech byly jí dávky předepsány nejnižší přípustnou částkou, neboť podle pol. 10 a pol. 13 sazby C dávkového řádu činí nejnižší dávka za přijetí oznámení za zřízení vedlejšího závodu nebo skladu u továrních podniků 250 Kč, takže celková dávka činí vzhledem k počtu vedlejších závodů oznámených st-lkou částky jí k placení předepsané.

O stížnostech podaných do těchto rozhodnutí uvažoval nss takto:

V daném případě je na sporu otázka, zda při kumulativním vyřízení oznámení strany o zřízení několika pobočných závodů jediným úředním výměrem může úřad vyměřiti dávku z a k a ž d ý j e d n o t l i v ý p o b o č n ý z á v o d, jehož zřízení vzal na vědomí, či vzhledem k tomu, že zřízení několika pobočných závodů vzal na vědomí v ý m ě r e m j e d i n ý m, smí vyměřiti pouze jedinou dávku v mezích sazby uvedené v položce 13 odd. C dávkového řádu. Řešení této otázky hledati je v ustanoveních zákona č. 53/1925 Sb. o dávkách za úřední úkony ve věcech správních a v dávkovém řádu č. 191/1932 Sb., případně v dávkovém řádu č. 240/1933 Sb., které na základě tohoto zákona byly vydány. Podle cit. zákona jsou předmětem dávky ú ř e d n í ú k o n y ve věcech správních. Pravidelně vydává správní úřad pro každý svůj úřední úkon zvláštní písemné vyřízení, takže počet úředních úkonů souhlasí pak s počtem písemných výměrů o nich vydaných. Správní úřad může však také z důvodu zjednodušení úřední manipulace pojmouti do jediného písemného